

JILLIAN
HART

Meilės
kaimynystėje

Knygute.lt

Jillian Hart

MEILĒS KAIMYNYSTĒJE

Romanas

Versta iš Jillian Hart, Gifts from the Heart, Harlequin Books, 2011

© Jill Strickler, 2011

© Jill Strickler, 2004, The Sweetest Gift

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Renata Vereikienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-795-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Mano Džesei

1

- Brangiausioji sese, atrodo, tau reikia mokos su dviguba porcija plaktos grietinėlės.

- Tai jau tikrai. - Kirbė Makaslin susmuko prie užkandinės prekystalio. - Ar galėtum tokios padaryti?

- Mielai. - Vyresnioji sesuo Karena įjungė espreso aparatą, viršutinių lempų šviesoje blykstelėjo žiedas su deimantu. - Užaik pasi-
vaišinti likusiais sausainiais. Senelė iškepė tų su šokolado gabalėliais...

- Daugiau nė žodžio. - Kirbė numetė piniginę ant prekystalio ir pasuko už kampo. Senelės minkšti lipnūs šokoladiniai sausainiai - tai rojus žemėje. Ji pagriebė iš vitrinės paskutinius du likusius sausainius.

- Kaip darbas? - Karena pastatė ant prekystalio puodelį dvigubos mokos su plaktos grietinėlės puta, jos balsas buvo meilus ir supratingas, kaip visada.

Kirbė daugiau nė akimirkos negalėjo sulaukyti šypsenos.

- Gavau. Esu naujoji „Trijų kelių“ klinikos praktikuojančioji slaugytoja. Pradedu po dviejų

savaičių.

- Kirbe! Puiku! - Karena plačiai išskėtė rankas ir apėjo prekystalį. - Aš taip didžiuojuosi savo mažąja sesute.

- Tai per gerai, kad būtų tiesa. Mano nuosava klinika. Žinau, kad man tai patiks. - Seserys apsikabino - Turėsiu savo pacientų. Vis dar negaliu patikėti.

- O aš galiu. Visada tavimi tikėjau.

Nieko nėra geriau už vyresniąją seserį. Kirbė dar ilgai laikė seserį glėbyje stengdamasi neužgauti šios didėjančio pilvo po laisvais teniso marškinėliais. Ištekėjusi ir besilaukianti, turinti naują namą ir klestintį verslą, Karena turi viską. Kirbė džiaugėsi dėl jos, bet būtų puiku, jei panaši ateitis lauktų ir jos. Tačiau juk niekada nežinai, kada gražuolis nepažįstamasis sklidina meilės širdimi ateis į tavo gyvenimą ir sudrebins jį?

Siurbčiodama tirpstančią plaktą grietinėlę ir karštą stiprią moką ji tikėjo, kad viskas bus gerai. Reikalai pagaliau pajudėjo. Ji jaučiasi puikiai. Išėjusi į gatvę pro pagrindines užkandinės duris, ji net negalėjo prisiminti, kada buvo tokia laiminga. Ji grįš namo, išleis pabėgioti šunį. Gal pasivaišins jų abiejų taip mėgs-

tamais mėšainiais iš užkandinės.

- Kendra! - sušuko moteris iš po stoginės ki-
toje gatvės pusėje. - Kendra!

Dar nepakėlusi akių nuo saulės nutvieksto
betono Kirbė žinojo, kad jos puiki nuotaika bus
tuoj sugadinta. Linksmuolė buvusi šokių vado-
vė, vienoje rankoje spaudžianti savo naujagi-
mį, o kita it paklaikusi mojanti iš kitapus gat-
vės priminė blogą lemtį.

- Kendra, kaip man palengvėjo, kad pagaliau
tave radau. - Dženisė Bemis įjungė savo žave-
sį. - Na ir pasisekė! Ieškojau tavęs. Tiesiog *pri-
valai* prisijungti prie klasės susitikimo komite-
to.

- Manęs nedomina, Dženisė. Ir mano vardas
Kirbė, ne Kendra. - Žmogus, su kuriuo mokeisi
nuo pat vaikų darželio, turėtų žinoti tokius da-
lykus. Štai kuo blogai būti negražiausia - ir dar
viduriniąja dukra šeimoje. Niekas negalėjo pri-
siminti, kuri ji iš seserų.

- Vargeli, aš labai atsiprašau.

- Nieko tokio. - Ji buvo pripratusi. Eidama tie-
siai link automobilio laisva ranka iš kišenės
išsitraukė raktus.

- Paskambinsiu ir pasikalbėsime! - pažadėjo
Dženisė savo amžinai linksmu balsu.

„Pirmyn, mano telefonas rodo, kas skambina.“ Kirbė įsitaisė savo mažo raudono automobilio sėdynėje ir leido karštai saldžiai dvigubai mokai atlikti savo magišką darbą. Vos tik kraujas pakankamai prisisotino šokolado, ji vėl ėmė jaustis geriau. „Paskutinį kartą, kai pasisiūliau į komitetą su tavimi, Dženise Apleton Bemis, tu pavogei vaikiną, kuriuo domėjausi, ir pažeminai mane pusės bendramokslų akivaizdoje. Susirask ką nors kitą savo komitetui.“ Štai ką ji turėjo pasakyti. Žinoma, visus šiuos žodžius lengva sugalvoti *dabar*, kai esi jau pusę kelio nuvažiavusi Geležinkelio gatve.

Ji neketino leisti, kad Dženisė sugadintų jai gerą nuotaiką. Jokių būdu. Tai geriausia diena, kokią tik Kirbė atsimena per amžius – pagaliau turi pelningesnę darbą ir pajėgs išlaikyti namą, kurį nusipirko toli gražu negalėdama sau to leisti.

Dar didesnei jos laimei, vakar iškeldino triukšmingąjį kaimyną iš gretimo namo.

Kirbė su palengvėjimu atsiduso. Šiąnakt jos laukia dar viena palaiminga naktis, kai galės ramiai ir netrikdomai išsimiegoti. Tai bus antra naktis iš eilės. Tikra Dievo palaima. Štai tas įrodymas, kad svajonės pildosi, džiūgavo Kirbė iki pat tos minutės, kai įsukusi į savo gatvę

gretimo namo įvažiuojamajame keliuke pastebėjo tą keistą nedidelį sunkvežimį. Jos džiaugsmas ėmė slūgti. Negali būti, kad namo šeimininkė Ruta Gardner jau rado naują nuomininką. Ne, aišku, kad ne. Tai tik namą remontuosiantis meistras, kartojo ji sau. Niekas taip greitai negalėjo įsikraustyti. Be to, Ruta yra pažadėjusi rasti tinkamesnį nuomininką. Tai, *be abejo*, meistras, sumažindama greitį nusprendė Kirbė ir atsigrėžusi atgal, kiek tik leidžia saugos diržas, pamėgino įsižiūrėti. Tikrai ne naujas gyventojas, tik jau ne su kopėčiomis ir didele įrankių dėže sunkvežimio priekaboje.

Įdomu, kiek reikės remontuoti namą? Kada jis bus išnuomotas? Po šešių mėnesių kankynės taikstantis su triukšmu ji turėjo teisę pamsalsauti.

Kas remontuoja namą? Jei rangovas, darbas užtruks ilgai. O gal paprastas meistras, galintis pataisyti smulkmenas?

O, štai ir jis. Nuliuksėjo priekiniais laipteliais tiesiai Kirbei prieš akis. Tamsiaplaukis, kokių šešių pėdų ūgio, plačių pečių ir veikiau ištįsęs nei stambus. Užsimaukšlinęs raudoną beisbolo kepuraitę, su pilkais teniso marškinėliais ir džinsais. Siaurus klubus juosė įrankių

diržas. Tik tiek spėjo pamatyti, nes kai įsuko į savo įvažiuojamąjį keliuką, valdas skiriančios gyvatvorės paslėpė jį iš akių.

„Hmm...“ Nesvarbu, dėl rimto ar smulkaus remonto jis čia, aišku viena: tas vyras tikrai gražus. Nepasakytum, kad gražūs vyrai kreipdavo į ją dėmesį, pripažinkime, tokios sėkmės ji niekada neturėjo. Bet merginai nepakenks įvertinti patrauklią darbštaus vyro figūrą. Ypač merginai, norinčiai vyro, kurį galėtų pavadinti savoju. Tačiau ne bet kokio, o to vienintelio. Aiškėjo, kad vyrą susirasti sunkiau, nei ji kada nors galėjo įsivaizduoti. Kirbė išjungė variklį ir užtraukė rankinį stabdį. Linksmi skambtelėjusi raktais ji atsargiai išlipo laukan saugodama garuojančią moką. Šiltas vėjelis ištaršė šiaudų spalvos plaukus; iš įpročio ji susisuko ilgas plaukų sruogas ir eidama takeliu užsikišo jas už ausies. Koks būtų idealus kaimynas? Gal toks pat gražus kaip šis meistras? Taip, be to – ramus ir rimtas. Mandagus. Darbštus. Malonus. Oi, ir visais kitais atžvilgiais nuostabus. Kas nors visai nepanašus į tą ką tik iškeldintą pasišiaušusį berną, kasnakt nuo vidurnakčio iki keturių ryto garaže grojusį bosine gitara. Ne, jos idealas būtų tylus, taktiškas ir ieškan-tis tikrosios meilės. Žinoma, jis mes žvilgsnį

jos pusēn ir akimirksniu įsimylės...

- Sveika! - lyg iš niekur pasigirdo įžūlus vyro balsas.

Kirbė spygtelėjo iš nuostabos ir putų burbuliukas, iššokęs pro plastikinio dangtelio skylutę, nudegino ranką. Įtartinas šlamesys privertė atsigręžti į sklypus skiriančią gyvatvorę. Vyras prasibrovė pro lapus tarsi koks Džeimsas Bondas, atliekantis užduotį. Ar ištrūkęs laisvėn kalinys. Visžalių spyglių prikrito į tamsius trumpus plaukus. Taip, čia tas meistras iš greitimo namo.

Iš arti jis rodės dar įspūdingiau. Rankos liaunos, tvirtos, su pūpsančiais raumenimis. Pievelėje prieš ją išsitiesęs visu ūgiu - bene keletas colių virš šešių pėdų - jis atrodė tiesiog bauginamai. Kam lindo per krūmus, užuot apėjęs šaligatviu kaip normalus žmogus?

- Išgąsdinau, - tarė jis, aiškiai nė trupučio nesidrovėdamas, kratydamas žalius gyvatvorės šapus nuo pilkų marškinėlių.

„Sakyk ką nors.“ Kirbė giliai įkvėpė, bergždžiai bandydama įveikti amžinai ją persekiojantį drovumą.

- Atsiprašau. Turbūt nesi pratusi, kad vyrai veržtūsi per gyvatvoves.

- Dauguma žmonių naudojami šaligatviu. Ten mažiau šakų, už kurių galima užkliūti.

O, puiku, Kirbe.

- Aš ne toks kaip visi. Niekada nesireнку lengvo kelio. Draugai vadina mane Semu.

Draugai?

- O kaip tave vadina priešai?

- Mirtinai pavojingu su M-16¹. - Jo atšiaurus veidas buvo lyg iš akmens.

Kraują užliejo adrenalinas. Viskas, metas bėgti vidun ir užsirakinti. Niekas negrės kitapus durų. Juk vyras, paminėjęs šautuvą, turi būti pavojingas?

- Nemažai laiko praleidau kariuomenėje.

Gerai, jis tai pasakoja *dabar*, ką tik mirtinai ją išgąsdinęs. Kas šitas žmogus? Kirbė dar porą sykių giliai įkvėpė, nusišluostė delną į kelnes ir įsistebeilijo į jį. Saulės nutviekstas, rankas nekaltai susigrūdęs į priekines kišenes, jis atrodė visai nepavojingas.

Jos vaizduotė laki.

- Ačiū, kad paaiškina. Akimirką maniau, kad esi pabėgęs kalinys.

¹ Automatinis ginklas (čia ir toliau - vert. pastabos).

- Ne, tik vyrukas, atėjęs pataisyti vandentiekio gretimame name.

Jis pakreipė vieną lūpų kamputį bandydamas nusišypsoti, tačiau bandymas nepavyko. Jo veidas atrodė per griežtas šypsenai.

- Atsiprašau, jei tave išgąsdinau. Nenorėjau.

- Tikrai? Duosiu patarimą. Kitą sykį prisistatydamas moteriai neminėk kovinio ginklo.

Jis susiraukė.

- Juokavau dėl to. Bičiuliai vadina mane juokdariu.

Juokdariu? Jis atrodė mirtinai rimtas. Apie jį nebūtum galėjęs pasakyti nieko linksmo. Tačiau jis buvo aukštas ir puikiai sudėtas, taigi ji neketino ginčytis. Jei jis mano, kad yra linksmas, ji su malonumu leis jam taip manyti.

Bent jau jos širdis vėl plakė beveik įprastu ritmu.

- Puiku, o dabar jau eisiu vidun. Buvo malonu susipažinti...

„Kad ir kuo būtum vardu...“

- Semas.

„Ką?“ Jos pulsas šoktelėjo.

- Semas Gardneris. - Jis įsmeigė į ją kietą it uola rudų akių žvilgsnį. - Turbūt turėjau tinkamai prisistatyti. Kad tokia baikšti kaip tu

moteris jaustųsi patogiai.

Ją būtų įžeidęs jo tonas, jei ne akyse blykstelėjusios linksmos kibirkštėlės. O, ji pažįsta tokius vyrus. Pernelyg pasitikintis ir besimėgaujantis savo grožiu. Argi jis dabar neturėtų taisyti vandentiekio gretimame name? Kam ją erzina? Vyras pakėlė antakį ir granito veide pasirodė labiau reikalavimas nei klausimas.

- Pasakiau savo vardą. Taigi būtų mandagu, jei tu pasakytum savąjį.

- Nesakiau, kad esu mandagi.

- Brangioji, tai parašyta tavo persikų ir grietinėlės spalvų veide.

Jo lūpose pasirodė šypsenos užuomina.

- Nagi drąsiau. Juk gali pasakyti. Mano vardas...

- Kirbė. Ar yra kokias nors priežastis, dėl kurios lindai per mano gyvatvorę?

- Žinoma, yra. Tik dėl rimtos priežasties lauziuosi per gyvatvores. Aš patekau į bėdą.

- A, supratau. - Aišku, štai dėl ko jis čia. Dėl ko skleidžia savo žavesį. Jis kažko nori. - Leisk, atspėsiu. Tu nori skubiai paskambinti į užmies-tį mano telefonu.

- Ne, o tu siūlai? Aš *sugalvočiau*, kam paskambinti į užmies-tį....